

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Κ΄ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΝ ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Κελεύσει τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης κ.κ. Θεοφίλου, ἀποφάσει δέ τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Δημήτριος, Γραμματεὺς τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, μετέβη εἰς Ἑλλάδα, ἵνα συμμετάσχη εἰς τὴν Κ΄ Πανορθόδοξον Συνδιάσκεψιν Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα αἵρέσεων καί παραθρησκείας, μέ θέμα: «*Προβλήματα γύρω ἀπὸ τὴν δράση τῶν Αἰρετικῶν (ἐλευθερία καί χρέος αὐτοπεριφρουρήσεως)*», ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν ἀπὸ 3ης ἕως 6ης Νοεμβρίου (ν.έ.) εἰς τὸ Συνεδριακὸν Κέντρον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, ἐν Προκοπίῳ Εὐβοίας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου.

Ἡ εἰσήγησις τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Δημητρίου ἔχει ὡς ἑξῆς :

Σεβασμιώτατοι,

Τετιμημένοι ἐκπρόσωποι τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων,

Ἐλλογιμώτατοι κ. Καθηγηταί,

Ἀγαπητοί Σύεδροι,

Μέ ἰδιαιτέραν χαράν ἀνταποκρινόμενος ὁ Σεπτὸς ἡμῶν Πατήρ καί Πατριάρχης κύριος κ. Θεόφιλος ὁ Γ΄ εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν πρόσκλησιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπέστειλε τὴν ἐμὴν ταπεινότητα, ὡς ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Κ΄ Πανορθόδοξον Συνδιάσκεψιν Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα αἵρέσεων καί παραθρησκείας, μέ θέμα: «*Προβλήματα γύρω ἀπὸ τὴν δράση τῶν Αἰρετικῶν (ἐλευθερία καί χρέος αὐτοπεριφρουρήσεως)*».

Πάντα τὰ θέματα τῆς παρούσης Συνδιασκέψεως εἶναι ἐπίκαιρα καί κεφαλαιώδους σημασίας διὰ τὰς Ἐκκλησίας , ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ σωτηριώδους Αὐτῶν ἔργου, ὑπὲρ τοῦ πεπιστευμένου Αὐταῖς ποιμνίου.

Μέ τὰς ἐπιταγὰς τῶν ἰδεῶν τῆς παγκοσμιοποιήσεως, αἵτινες ἐπικρατοῦσιν ἡμέραν καθ' ἡμέραν ἐφ' ἅπασαν τὴν ὑφήλιον καί ἐπηρεάζουσιν σημαντικῶς τὰ προγράμματα καί τὰς ἀποφάσεις τῶν Πολιτικῶν Δυνάμεων, καταβάλλεται προσπάθεια, ἡ ὁποία τυγχάνει καί τῆς ἀναλόγου προβολῆς καί προωθήσεως ἐκ τῶν Μέσων Μαζικῆς Ἐνημερώσεως, πρὸς διάδοσιν τοῦ μηνύματος τῆς πλήρους ἐλευθερίας, οὐσιαστικῶς τῆς ἀσυδοσίας, τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ, μέ τὴν θεωρητικὴν ὑποστήριξιν τοῦ δόγματος τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ θεός.

Ἡ ἐπικράτησις τῆς οὐτοπιστικῆς ταύτης θεωρίας εἰς τὰς τοπικάς κοινωνίας καί ἡ διασφάλισις αὐτῆς διά σχετικῶν νομικῶν θεσπισμάτων, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν βλάβην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀκράτου προσηλυτισμοῦ καί ἐνθαρρύνει τὰς παντός εἵδους αἱρέσεις, εἰς τὴν φθοροποιὸν αὐτῶν δρᾶσιν.

Εἰς τὸ συνεχῶς αὐξανόμενον ἀρνητικὸν τοῦτο κλίμα, ἡ ἐν γένει Ὁρθοδοξία ὀφείλει νὰ περιχαρακωθῇ, οὐχὶ μέ τὴν ἰδέαν τῆς ὀπισθοδρομήσεως ἢ τῆς στροφῆς εἰς μεσαιωνικάς μεθόδους, αἱ ὁποῖαι ἄλλωστε εἶναι ξέναι πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Τάξιν καί Πρᾶξιν, ὡς ἰδρυθεῖσαι καί ἀναπτυχθεῖσαι μόνον παρὰ τοῖς Δυτικοῖς, ἀλλὰ μέ τὴν βίωσιν τῶν προσταγῶν τοῦ Θεοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς.

Διὰ νὰ ἀποτραπῇ ἡ εἴσοδος τῶν αἱρετικῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ ἡ ἔξοδος ἐξ Αὐτῆς τῶν πιστῶν καί ἡ εἴσοδος αὐτῶν εἰς αἱρετικούς χώρους, ἔξω τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες ἔθεντο ὅρια καί φραγμούς. Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ ἀμπελῶνος, λέγει ὁ Κύριος, ὅτι «ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καί φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε». Φραγμὸς εἶναι ἡ ἀποστολική πίστις καί παράδοσις, τὰ δόγματα τῆς ἀληθείας, οἱ κανόνες καί αἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἡ Ἐκκλησία διακηρύττει «μὴ μεταίρειν ὅρια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν».

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, πρὸς περιφρούρησιν τῶν πιστῶν καί ἀντιμετώπισιν τῶν αἱρέσεων τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, χρησιμοποιεῖ, εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν αὐτοῦ, τὰς πρεπούσας λέξεις, τὰς ὁποίας ἡμεῖς οἱ δῆθεν «νεωτερισταὶ» καί «ἔχοντες ἀνοικτὸν νοῦν» σήμερον, θά ἐφθάναμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ χαρακτηρίσωμεν, ὡς βαρείας: «Ἀλλὰ καί ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ᾗ ᾧ».

Αἰσθανόμενος τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ὀρθὴν καθοδήγησιν καί σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ἐναγωνίως παροτρύνει τὸν Τίτον, εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ: «αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ».

Εἰς τὸ αὐτὸ μῆκος κύματος κινούμενος καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, εἰς τὴν Β' ἐπιστολὴν αὐτοῦ, παρακινεῖ: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καί ταύτην τὴν διδασκαλίαν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν καί χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε, ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς».

Ἡ αὐστηρότης αὕτη τῆς φιλοστόργου μητρὸς Ἐκκλησίας δέν ἔχει δικανικὸν ἢ τιμωρητικὸν χαρακτῆρα. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν τιμωρεῖ οὐδέ ἐκδικεῖται τὸν ἐν γένει κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθέντα ἄνθρωπον. Παιδεύει καί ἐπιτιμᾷ μετ' ἀγάπης καί εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος τοὺς παρεκτρεπομένους. Μέ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐνεργοῦσιν οἱ πνευματικοί, ὅταν ἐπιτιμῶσι τὰ ἁμαρτάνοντα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ ἐνέργειαι αὗται τῆς Ἐκκλησίας οὐδόλως ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἰδεῶν Αὐτῆς, καθότι οὐ χρειᾶται τοιαύτης ἀνάγκης. Ἐχει χρὸς ὅμως ἡ Ἐκκλησία, νὰ προστατεύσῃ καί περιφρουρήσῃ τὸ ποίμνιον αὐτῆς ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς ἀλώσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν κατὰ καιροῦς ἐμφανιζομένων προβατοσχήμων λύκων.

Ὑπερβαίνουσα ἐν ταύτῃ ἡ Ἐκκλησία τὰς ὑπὸ τῆς κοινωνίας τοποθετηθείσας διαχωριστικὰς γραμμὰς τῶν οἰκείων καί τῶν ξένων, τῶν ἡμετέρων καί τῶν ἄλλων, τῶν φίλων καί τῶν ἐχθρῶν, ἐπιδεικνύει ζωηρόν ἐνδιαφέρον οὐχὶ μόνον διὰ τοὺς

πρώτους αλλά και διά τούς δευτέρους καθότι «πάντας ανθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὴν Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴν αὐτοῦ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουσι τὴν ὑπαρξιν ἐπιτιμίων, τὰ ὅποια ἐκκλησιαστικῶς μεταφράζονται εἰς θεραπευτικὰ μέσα, «πρὸς ψυχῶν θεραπείαν καί ἰατρείαν παθῶν», λέγει ὁ Β' Κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συννόδου. Οἱ παρεκτραπέντες καί οἱ παρεκτρεπόμενοι σύνδουλοι ἡμῶν, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ, τυγχάνουσιν ἀσθενεῖς καί οὐχὶ ἐγκληματίαι καί κακοῦργοι. Τό χορηγούμενον φάρμακον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐνδέχεται νὰ εἶναι πικρὸν, ὅστις ἀσθενὴς ὅμως ἐκουσίως λαμβάνει τοῦτο, ἀπολαμβάνει τῆς θεραπείας διὰ νὰ σωθῇ καί μὴ καταδικασθῇ ἰσοβίως καί αἰωνίως.

Ἐφαρμόζοντες τὰς ὁδηγίας ταύτας τῆς Ἐκκλησίας καί ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐπιδεικνύομεν ἀγάπην καί φιλευσπλαγχνίαν πρὸς τὸν συνάνθρωπον ἡμῶν, κατὰ τὴν Παύλειον παρότρυνσιν «δοῦλον Κυρίου οὐ δεῖ μάχεσθαι, ἀλλ' ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον, ἐν πραότητι παιδεύοντα τούς ἀντιδιατιθεμένους, μήποτε δῶ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας καί ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τό ἐκεῖνον θέλημα» (Β' Τιμ. 24,25).

Σεβασμιώτατοι,

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Εἰς τὰ ὅρια τῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, πέραν ἀπὸ τὴν φθοροποιὸν ὑπαρξιν τῶν παλαιῶν αἱρέσεων, μέ τὰς ὁποίας δέν ἀσχολεῖται ἡ παρούσα Συνδιάσκεψις, δραστηριοποιοῦνται ἐκ τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, μέ εὐτυχῶς οὐχὶ μεγάλην ἐπιτυχίαν δι' αὐτούς, ἀλλὰ καί οἱ λεγόμενοι Μουαμαντανίν καί οἱ Μουτατζαντεντίν. Ἀμφότεροι οἱ τελευταῖοι τυγχάνουσι Προτεστάντικα παρακλάδια τῶν Βαπτιστῶν καί τῶν Ἀναβαπτιστῶν.

Τό ποίμνιον τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν αὐτοῦ εἶναι ἀραβόφωνον. Τό βιοτικόν ἐπίπεδον τῶν περισσοτέρων εἶναι λίαν χαμηλόν καί ἔχουσιν ἀνάγκην πολλαπλῆς συναντιλήψεως. Αἱ ἄλλαι ὁμολογίαι, τὴν τελευταῖαν εἰκοσαετίαν περίπου, ἐκμεταλλεζόμεναι τούς διαφόρους Διαλόγους καί παρουσιάζουσαι σχετικὰς φωτογραφίας, ἐφηῦρον καί διετράνωσαν τὴν φράσιν «κούλου οὐάχατ», δηλαδή πάντες εἴμεθα ἐν καί τό αὐτό. Ἐν μέσῳ τῶν συνθηκῶν τούτων, ἀναγκαζόμεθα, νὰ δαπανῶμεν πολλήν ἐνέργειαν εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ αὐτονοήτου, ὅτι δηλαδή δέν ἀκολουθοῦσιν αἱ λοιπαὶ ὁμολογίαι τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Παρὰ ταῦτα ὅμως τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων ἔχει ἀναπτύξει πολυσχιδῇ δραστηριότητα ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου.

Περαίνων, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου κ. Θεοφίλου τοῦ Γ' ἀπὸ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν ἡμῶν, ἔχω δι' ἐλπίδος, ὅτι ἀπὸ τοῦδε καί εἰς τό ἐξῆς θὰ ὑπάρξῃ στενωτέρα συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὅποια ἔχει ἀναλάβει τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν κατ' ἔτος σύγκλησιν τῆς Συνδιασκέψεως ταύτης, προκειμένου ἵνα, ἀλληλοβοηθούμενοι ἐπιτύχωμεν περισσοτέρους καρπούς εἰς τό ὄντως ἐπίπονον καί δυσχερές ἔργον τοῦτο.